

Arrest

nr. 287 071 van 3 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 december 2019 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 december 2019.

Op 30 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

In zijn arrest nr. 264 128 van 30 november 2021 besloot de Raad eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, dient verzoeker in België een tweede verzoek om internationale bescherming in op 28 juni 2022.

Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 augustus 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 26 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 16 december 2019 diende u voor de eerste keer in België een verzoek om internationale bescherming in.

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op (...) 1987 geboren in de staat Merida in Venezuela. U woonde heel uw leven bij uw ouders Merida. De laatste maanden voor uw vertrek verbleef u niet in uw ouderlijk huis omwille van de problemen die u had. Die maanden verbleef u in de woning die u drie jaar eerder zelf had gekocht en waarin verbouwingswerken plaatsvonden, ook gelegen in Merida. Uw moeder heeft psychologische problemen en uw vader heeft een aandoening aan zijn hart. Samen met uw partner S.(...) C.(...) R.(...) d.(...) A.(...) heeft u één dochter P.(...) V.(...) C.(...) R.(...). Sinds oktober 2012 baatte u samen met uw partner een papierwarenwinkel uit in Merida. Nadat u het land verliet heeft uw partner de winkel opengehouden tot september 2020. Sinds die dag zou u ook geen contact meer met hun hebben omdat u vreest voor hun veiligheid.

In 2013 tijdens uw studententijd begon u zich in te zetten voor de studenten op de universiteit. U fungeerde als contactpersoon tussen de professoren en de studenten en u zette zich in om allerlei sportieve, culturele, sociologische en politieke evenementen te organiseren. Op dat moment werkte u samen met professor K.(...) C.(...) die de partij Nuevo Tiempo steunde. Om uw politiek engagement verder uit te bouwen, en door uw vriendschap met Ke.(...) R.(...), die lid was van de oppositiepartij PMI (Progressista Merideno Independientes), werd u vanaf 2016 zelf actief lid van de PMI.

In juni 2016 kreeg u voor het eerst problemen toen u na een politieke activiteit op het Bolivarplein naar huis ging. Nadat u thuis gegeten had ging u naar buiten toen er plots twee moto's aankwamen met vier kerels erop, volgens u afgevaardigden van de lokale colectivo van El Cacique. Ze begonnen u te slaan, waarop uw moeder tussen kwam en de kerels terug vertrokken. U denkt dat u een doelwit was omwille van uw politiek engagement. Na dit incident ging u klacht indienen bij de CICPC. Verder vernam u niets meer van deze personen en werd u niet meer lastig gevallen tot juni 2019.

In 2017 schreef u zich officieel in als lid van de PMI. De voorzitter van de PMI, Daniel Garcia, was blij met uw engagement en hij spoorde u aan om u verkiesbaar te stellen voor de gemeenteraadsverkiezingen van december 2018, wat u ook deed. Ook was u secretaris van de PMI en zodus hield u zich bezig met papierwerk zoals transcripties van de brieven die ze uitstuurden naar het volk en naar andere politici. Omdat er al te vaak administratieve fouten gemaakt werden zag u na enige tijd weer af van uw functie als secretaris. Nadat u niet verkozen werd voor de gemeenteraadsverkiezingen bleef u zich inzetten om de problemen in de buurt te verhelpen en om de volgende parlementsverkiezingen te promoten. Uw engagement werd weliswaar meer beperkt sinds Maduro herverkozen werd voor een nieuwe presidentiële termijn van 2019 tot 2025.

Een tweede incident deed zich voor op 14 juni 2019, toen u na een oproep van Gu.(...) ging protesteren op het Bolivarplein omdat er problemen waren met de voedselvoorziening. Na afloop van het event ging u naar de zetel van Accion Democratica, een andere politieke oppositiepartij waarmee de PMI ook samenwerkt. Toen u naar huis wilde gaan werd u benaderd door twee moto's met drie kerels erop. Twee van de kerels stapten van de moto, namen uw telefoon af en sloegen de ramen van uw auto kapot. Volgens u waren het kerels van de colectivo van M.(...), die de leiding had overgenomen van El Cacique. U vluchtte terug naar binnen en even later bracht uw vriend E.(.) A.(.) u naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten onderzoeken. Hierna besliste u dat u het land ging verlaten. U bracht al het papierwerk in orde, u verkocht uw auto en u zette de winkel op naam van uw partner. Deze formaliteiten namen volgens uw verklaringen ongeveer vijf maanden in beslag. Op 25 november 2019 kocht u het vliegticket om naar België te komen.

Op 4 december 2019 nam u het vliegtuig van Venezuela naar de Dominicaanse Republiek en van de Dominicaanse Republiek naar België waar u op 16 december 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 19 september 2020, u was toen al ruim een jaar in België, bracht de buurvrouw van uw ouders u op de hoogte van het feit dat M.(...), die de leider zou zijn van de colectivos die u eerder lastig vielen, aanwezig was in het huis van uw ouders. Uw moeder zou hem enige tijd eerder leren kennen hebben toen ze in de rij stond aan te schuiven om benzine te kopen. Omwille van haar psychologische problemen dacht uw moeder dat ze M.(...) kon vertrouwen en bouwde ze een vriendschapsband met hem op. Telkens wanneer uw vader hem wilde buiten zetten dreigde uw moeder ermee uw vader buiten te zetten. M.(...) stal van uw ouders onder andere papieren van de auto en geld. Nadat u van de situatie op de hoogte werd gebracht contacteerde u Pa.(...), een vriend van u die fungeerde als tussenpersoon en die de autoriteiten verwittigde. Na tussenkomst van Pa.(...) werden de problemen met M.(...) opgelost.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw rijbewijs en uw rijbewijs voor de moto, uw nationale identiteitskaart (CDI), een uittreksel van uw blanco strafregister, foto's van uw papierwarenwinkel (2) en een foto van uw gezin, een getuigenis van de PMI aangaande uw politiek engagement, een medisch attest over de toestand van uw vader, een document van de organisatie '21 de Noviembre', info over de partij PMI, bewijs van uw militantisme voor de PMI (4 p.), bewijs van uw kandidatuur voor de verkiezingen december 2018, foto's betreffende uw kandidatuur (7p.), 2 mails van I.(...) Ra.(...), een persartikel over Maduro, twee klachten die u indiende bij de CICPC in Venezuela, een foto van uw moeder met M.(...), twee foto's van uw advocaat, een WhatsApp-conversatie met H.(...) R.(...) Ri.(...) en Pa.(...) + fragmenten van de voiceberichten (20), persartikels over de situatie van de oppositie en politiek in Venezuela, foto's van een politiek event (2), medische info over de toestand van uw moeder en opmerkingen bij de notities van uw eerste onderhoud. Verder ook nog een facebookbericht van uw buurvrouw H.(...) R.(...) Ri.(...) met de vraag haar te contacteren en de klacht die u indiende in 2019 en een medisch attest dat u toen in het ziekenhuis kreeg. Verder kreeg het CGVS nog een geforwarde mail die u zou ontvangen hebben van het ziekenhuis waarbij de klacht en het medisch attest zat, een document van bewijs van uw militantisme, met een WhatsApp-bericht van Daniel Garcia van de PMI en een geforwarde mail van Daniel Garcia en enkele foto's van uw woning waarbij u vermeldt dat er aan de elektriciteit wordt gewerkt.

Op 31 maart 2021 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u door het CGVS geweigerd omwille van het ongeloofwaardig karakter van uw vluchtmotieven. U ging tegen deze beslissing in beroep op 4 mei 2021. Op 23 november 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS in zijn arrest nr. 264128.

U verliet België op 23 december 2021 en reisde naar Luxemburg waar u op 28 december 2021 een aanvraag om internationale bescherming indiende. U verbleef er zes maanden in een opvangcentrum waarna u de boodschap zou hebben gekregen dat u volgens de Dublin-reglementering terug naar België moest keren. Op 28 juni 2022 diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij naar uw oorspronkelijke verklaringen. Voorts verklaarde u dat de colectivos nog steeds aan uw ouders blijven vragen wanneer u naar Venezuela zal terugkeren. U weet niet wanneer de laatste keer was dat ze naar u vroegen.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een medisch attest van het ziekenhuis, een klacht die u indiende bij de Venezolaanse politie, de enveloppe waarin u documenten kreeg toegestuurd, info over de partij PMI, een verklaring van Daniel Garcia, een kopie van zijn identiteitskaart, een persartikel over Daniel Garcia en de PMI, een video over verzoekers om internationale bescherming in Luxemburg, een video van een nieuwsfragment van ETV over verzoekers om internationale bescherming in Luxemburg, een video met een getuigenis van Daniel Garcia (in twee delen) en een videofragment van ETV van een interview met J.(...) Gu.(...) over Venezolaanse verzoekers in Luxemburg.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Deze beoordeling werd door de RvV bevestigd.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U stelt zelf dat er geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken en u verklaart gezond te zijn (vragenlijst "bijzondere procedurele noden", 18 augustus 2022; verklaring volgend verzoek, 18 augustus 2022, punt 13).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier wordt uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.

Ter staving van uw politiek engagement, dat u in uw vorig verzoek aanhaalde en dat niet werd betwist, en van uw bewering dat de situatie nu nog erger is dan voordien (verklaring volgend verzoek, 18 augustus 2020, punt 17, 19), legt u een aantal stukken neer (stukken 1-4). Uit een eerste document blijkt dat de PMI een politieke partij is met Daniel Jose Garcia Arellano aan het hoofd en een verklaring van Daniel Garcia die bevestigt dat u actief was als studentenleider en activist. Een kopie van zijn identiteitskaart moet bevestigen dat het effectief hij was die deze brief opstelde. Verder stuurde u ook een video door met een getuigenis van Daniel Garcia, waarin deze opnieuw uitlegt wie u bent, dat u lid was van de partij en wat u precies deed voor de partij. Deze stukken bevestigen dan ook nogmaals dat u politiek actief was en deel uitmaakte van de partij PMI, een gegeven dat in uw eerste verzoek niet in twijfel werd getrokken. Uw politiek profiel op zich is echter onvoldoende om een nood aan bescherming aan te tonen. Wat betreft uw verklaringen aangaande de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van uw politiek activisme valt uit deze stukken opnieuw niets af te leiden. Zo verwijst Daniel Garcia naar de algemene situatie van de oppositie in Venezuela en hekelt hij de economische, politieke en sociale crisis. Hij vermeldt ook dat u, net zoals vele andere politiek opposanten, gevaar loopt in de Venezolaanse maatschappij. Hij zegt dat u het slachtoffer werd van vijandigheid van de staat maar gaat niet in op de specifieke incidenten die u beweerdelijk zou hebben meegemaakt. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om in uw hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien werden de problemen die u aanhaalt al uitgebreid beoordeeld in uw vorige verzoek om internationale bescherming en werd geoordeeld dat er geen nood aan bescherming kon uit worden afgeleid. De nu neergelegde getuigenis heeft dan ook geen toegevoegde waarde bij de gelijkaardige in uw eerste verzoek neergelegde getuigenissen van dhr. Daniel Jose Garcia Arellano. Bovendien hebben de getuigenis op papier en de video een gesolliciteerd karakter aangezien u ze verkreeg op uw vraag en nadat u al een negatieve beslissing van de Belgische autoriteiten ontvangen had. Deze stukken bevatten dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

Waar u stelt dat het medisch attest en de klacht die u voorlegde in het kader van uw eerste verzoek authentiek zijn en bevestigen dat u op 14 juni 2019 wel degelijk medische hulp kreeg en klacht indiende wordt opgemerkt dat deze uitgebreid behandeld werden tijdens de procedure van uw eerste verzoek waarvoor de beslissing definitief is (verklaring volgend verzoek, 18 augustus 2022, punt 19). In het kader van uw huidige verzoek om bescherming legt u de originelen voor (stukken 5-6) en zegt u dat uw vader deze verkreeg door ze op te vragen. In uw vorige verzoek werd echter niet geargumenteed op het feit dat het niet de originelen waren die u voorlegde dan wel op het feit dat uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig waren, dat de verschillende kopieën van de klacht verschillende handtekeningen bevatten en dat u niet kon overtuigen over de manier waarop u de documenten in uw bezit zou hebben gekregen. Het louter herhalen dat het wel degelijk om authentieke attesten gaat werpt geen ander licht op de eerdere evaluatie van deze documenten, waarbij gesteld werd dat ze geen verdere bewijswaarde hadden aangaande de problemen die u zou hebben gehad. Terzijde wordt nog opgemerkt dat u vermeldt dat u de enveloppe waarin uw vader de documenten verstuurd zou hebben ook indient ter bewijs (stuk 1). Deze enveloppe werd echter verstuurd vanuit Langemark-Poelkapelle en kan hoe dan ook niet bewijzen dat de documenten u vanuit Venezuela zouden zijn toegestuurd.

Wat betreft de e-mail met het persartikel over Daniel Garcia (stuk 7) gaat het over een statement van hem over de algemene politieke situatie in Venezuela. Hieruit kan dus niets worden afgeleid wat betreft uw persoonlijke problemen in uw land.

U stuurt ook een Instagrambericht door van Venezolaans journalist D.(...) P.(...) (stuk 8). Dat bericht bevat een video waarin hij in Luxemburg is en Venezolaanse verzoekers om internationale bescherming interviewt. Zelf verschijnt u ook één minuut in beeld en doet u uw verhaal. Deze video is echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en heeft geen enkele objectieve bewijswaarde aangaande de vervolgingsfeiten die u aanhaalt. U verkondigt in de video een door België ongeloofwaardig bevonden

relaas waar het feit dat u in dit fragment verschijnt geen nieuw licht op werpt. Bovendien kan uit deze video niet worden afgeleid dat u door hierin te verschijnen onder de speciale aandacht van het Venezolaanse regime terecht zou zijn gekomen. Deze video is dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde vergroot.

Wat betreft de fragmenten van de nieuwszender ETVV (stuk 9) wordt opgemerkt dat het eerste fragment gaat over de algemene situatie van Venezolaanse verzoekers om bescherming in Luxemburg en dat dit geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie. Het tweede fragment waarin J.(...) Gu.(...) wordt geïnterviewd over de situatie van Venezolaanse verzoekers in Luxemburg (stuk 10) heeft verder ook geen invloed op uw persoonlijk dossier.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vooreerst uitgebreid in op de principes van het hoorrecht en haalt hierbij diverse rechtsbepalingen aan, waarbij hij in het bijzonder artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie geschonden acht. Hij hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen zonder een persoonlijk onderhoud aan hem te verlenen en dit terwijl er nochtans effectief nieuwe informatie werd toegevoegd met betrekking tot verzoekers dossier. Verzoeker stipt vervolgens deze nieuwe elementen aan en besluit dat zijn recht om gehoord te worden werd geschonden.

Vervolgens citeert verzoeker diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) om te betogen dat België reeds in het verleden veroordeeld werd wegens niet de nodige bewijskracht te geven aan voorgelegde documenten in een asielpcedure. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal *in casu* evenmin een voldoende grondig onderzoek heeft gevoerd naar de door hem neergelegde documenten. Zo baseert het CGVS zich volgens verzoeker louter op (vroegere) verklaringen en heeft het de authenticiteit van de documenten niet voldoende onderzocht. Verzoeker onderstreept te dezen dat de huidige politieke situatie in Venezuela een zeer belangrijk element is waarmee het CGVS dient rekening te houden, zoals dit ook wordt bevestigd door D. G., partijvoorzitter van PMI. Hij benadrukt in dit verband dat zijn politiek profiel niet wordt betwist door het CGVS. Vervolgens gaat hij in op de recente evolutie in Venezuela en citeert hiertoe uit diverse rapporten en persartikels.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken, waarvan hij de weblinks vermeldt:

- BBC, “Venezuela: Maduro and allies win National Assembly poll – partial results” van 7 december 2020 (stuk 3);
- House of Commons, “Venezuela: 2020 parliamentary election” van 18 januari 2021 (stuk 4);
- Press Release Council of Europe, “Venezuela: Declaration by the High Representative on behalf of the European Union” van 6 januari 2021 (stuk 5);

- International Crisis Group, "*Venezuela: What Lies Ahead after Election Clinches Maduro's Clean Sweep*" van 21 december 2020 (stuk 6);
- Freedom House "*2022. Venezuela*" (stuk 7);
- US Congressional Research Service, "*Venezuela: Political Crisis and U.S. Policy*" van 1 april 2022 (stuk 8);
- World Watch List 2022 (stuk 9);
- Human Rights Watch, "*World Report. 2022*" (stuk 10);
- Amnesty International, "*Venezuela: Calculated Repression: Correlation between stigmatization and politically motivated arbitrary detentions*" van 2022 (stuk 11).

Op 23 februari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota aan de Raad over met volgend stuk: de COI Focus "*Venezuela. Behandeling van opposanten*" van 8 december 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de Raad in zijn arrest nr. 264 128 van 23 november 2021 oordeelde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat, hoewel het politiek profiel van verzoeker niet werd betwist, geen geloof kon worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de *colectivos* van Marin en El Cacique. Bovendien werd vastgesteld dat verzoekers politieke activisme op zijn hoogtepunt was in 2017 en 2018, in welke periode er zich geen (geloofwaardige) vervolgingsfeiten hebben voorgedaan en er evenmin aanwijzingen waren dat verzoeker kon worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Verder werd geoordeeld dat er geen zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoek(en) om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

2.3.4. In het huidige, tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn politieke activisme en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend met de *colectivos*. Hij stelt dat de situatie nu nog erger is dan voorheen voor mensen die politiek actief waren en dat de *colectivos* aan zijn ouders vragen wanneer hij zal terugkeren, hij weet niet wanneer de laatste keer was dat ze dit vroegen (administratief dossier, map tweede verzoek, stuk 7 documenten DVZ, verklaring volgend verzoek d.d. 18 augustus 2022, vraag 17).

Ter staving van zijn huidige verzoek legt verzoeker evenwel volgende documenten voor: een medisch attest van het ziekenhuis, een klacht die hij indiende bij de Venezolaanse politie, de enveloppe waarin hij documenten kreeg toegestuurd, informatie over de partij PMI, een verklaring van D. G., een kopie van zijn identiteitskaart, een persartikel over D. G. en de PMI, een video over verzoekers om internationale bescherming in Luxemburg, een video van een nieuwsfragment van EVTV over verzoekers om internationale bescherming in Luxemburg, een video met een getuigenis van D. G. (in twee delen) en een videofragment van EVTV van een interview met J. G. over Venezolaanse verzoekers in Luxemburg.

2.3.5. Verzoekers huidige, tweede verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) verzoeker legt in het kader van zijn tweede verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af met betrekking tot zijn verzoek, doch beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden reeds heeft uiteengezet;

(ii) ter staving van zijn politiek engagement, hetgeen in het kader van zijn eerste verzoek niet werd betwist, en van zijn bewering dat de situatie nu nog erger is dan voordien legt verzoeker een aantal stukken neer die evenwel niet kunnen worden beschouwd als elementen die de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk groter maken vermits: (a) deze stukken bevestigen dat verzoeker politiek actief was en deel uitmaakte van de PMI, doch zijn politiek profiel op zich is niet voldoende om een nood aan bescherming aan te tonen, (b) wat betreft verzoekers verklaringen aangaande de problemen die hij zou hebben gehad ten gevolge van zijn politiek activisme uit deze stukken niets valt op te maken, daar D. G. naar de algemene situatie van de oppositie in Venezuela verwijst en de economische, politieke en sociale crisis hekelt en hij slechts op algemene wijze opmerkt dat verzoeker het slachtoffer werd van vijandigheden, hetgeen niet volstaat te meer daar de problemen die hij aanhaalt al uitgebreid in verzoekers vorig verzoek werden behandeld en er werd geoordeeld dat er geen nood aan internationale bescherming uit kon worden afgeleid, (c) de getuigenis op papier en de video bovendien een gesolliciteerd karakter vertonen aangezien verzoeker ze op zijn vraag verkreeg nadat hij reeds een negatieve beslissing had ontvangen van de Belgische autoriteiten;

(iii) waar verzoeker stelt dat het medisch attest en de klacht die hij voorlegde in het kader van zijn eerste verzoek authentiek zijn en bevestigen dat hij op 14 juni 2019 medische hulp kreeg en een klacht indiende, moet worden opgemerkt dat dit uitgebreid werd behandeld in het kader van zijn eerste verzoek waarvoor de beslissing definitief is; door thans de originelen voor te leggen, slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te plaatsen aangezien in het vorig verzoek niet werd geargumenteed op het feit dat het niet de originelen waren die hij voorlegde, doch wel dat zijn verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig waren, dat de handtekeningen op de documenten niet overeenstemden en hij niet kon overtuigen over de manier waarop hij de documenten in zijn bezit zou hebben gekregen; terzijde kan nog worden opgemerkt dat de enveloppe waarin verzoekers vader de documenten zou hebben verstuurd, werd verzonden vanuit Langemark-Poelkapelle en hoe dan ook niet kan bewijzen dat de documenten hem vanuit Venezuela zouden zijn toegestuurd;

(iv) wat betreft de e-mail met persartikel over D. G. moet vastgesteld worden dat dit een *statement* van hem betreft over de algemene politieke situatie in Venezuela en hieruit niets kan worden afgeleid wat betreft verzoekers persoonlijke problemen in zijn land;

(v) het Instagrambericht van Venezolaans journalist D. P. bevat een video waarin hij in Luxemburg is, Venezolaanse verzoekers om internationale bescherming interviewt en waarbij verzoeker ook één minuut in beeld verschijnt en zijn verhaal doet. Deze video is echter louter gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en heeft geen enkele objectieve bewijswaarde aangaande de vervolgingsfeiten die verzoeker aanhaalt; bovendien kan uit deze video niet worden afgeleid dat hij door hierin te verschijnen onder de speciale aandacht van het Venezolaanse regime terecht zou zijn gekomen;

(vi) wat de fragmenten van de nieuwszender EVTV aangaat, wordt opgemerkt dat het eerste fragment gaat over de algemene situatie van Venezolaanse verzoekers om internationale bescherming in Luxemburg en dat dit geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie; het tweede fragment waarin J.

G. wordt geïnterviewd over de situatie van Venezolaanse verzoekers in Luxemburg heeft verder evenmin invloed op verzoekers persoonlijk dossier;

(vii) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoeker persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts

betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. Waar verzoeker in het verzoekschrift uitvoerig betoogt dat zijn recht om gehoord te worden werd geschonden, zoals gewaarborgd in artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie en hij hekelt dat de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen zonder een persoonlijk onderhoud aan hem te verlenen en dit terwijl er nochtans effectief nieuwe informatie werd toegevoegd met betrekking tot verzoekers dossier, merkt de Raad het volgende op.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 18 augustus 2022. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord in die zin dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft toegelicht tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 augustus 2022 en verwijst naar de documenten die hij aldaar heeft neergelegd.

2.3.7.2. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek blijft vasthouden aan zijn verklaringen aangaande de problemen die hij zou hebben gekend ten gevolge van zijn politiek activisme. Het louter verwijzen naar elementen die in het verleden niet geloofwaardig werden bevonden, volstaat echter niet om de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling om te buigen.

Verzoeker legt evenwel bijkomende documenten neer. Met name een medisch attest van het ziekenhuis, een klacht die hij indiende bij de Venezolaanse politie, de enveloppe waarin hij documenten kreeg toegestuurd, informatie over de partij PMI, een verklaring van D. G., een kopie van zijn identiteitskaart,

een persartikel over D. G. en de PMI, een video over verzoekers om internationale bescherming in Luxemburg, een video van een nieuwsfragment van EVTV over verzoekers om internationale bescherming in Luxemburg, een video met een getuigenis van D. G. (in twee delen) en een videofragment van EVTV van een interview met J. G. over Venezolaanse verzoekers in Luxemburg. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd als volgt:

"Ter staving van uw politiek engagement, dat u in uw vorig verzoek aanhaalde en dat niet werd betwist, en van uw bewering dat de situatie nu nog erger is dan voordien (verklaring volgend verzoek, 18 augustus 2020, punt 17, 19), legt u een aantal stukken neer (stukken 1-4). Uit een eerste document blijkt dat de PMI een politieke partij is met D. J. G. A. aan het hoofd en een verklaring van D. G. die bevestigt dat u actief was als studentenleider en activist. Een kopie van zijn identiteitskaart moet bevestigen dat het effectief hij was die deze brief opstelde. Verder stuurde u ook een video door met een getuigenis van D. G., waarin deze opnieuw uitlegt wie u bent, dat u lid was van de partij en wat u precies deed voor de partij. Deze stukken bevestigen dan ook nogmaals dat u politiek actief was en deel uitmaakte van de partij PMI, een gegeven dat in uw eerste verzoek niet in twijfel werd getrokken. Uw politiek profiel op zich is echter onvoldoende om een nood aan bescherming aan te tonen. Wat betreft uw verklaringen aangaande de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van uw politiek activisme valt uit deze stukken opnieuw niets af te leiden. Zo verwijst D. G. naar de algemene situatie van de oppositie in Venezuela en hekelt hij de economische, politieke en sociale crisis. Hij vermeldt ook dat u, net zoals vele andere politiek opposanten, gevaar loopt in de Venezolaanse maatschappij. Hij zegt dat u het slachtoffer werd van vijandigheid van de staat maar gaat niet in op de specifieke incidenten die u beweerdelijk zou hebben meegemaakt. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om in uwen hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien werden de problemen die u aanhaalt al uitgebreid beoordeeld in uw vorige verzoek om internationale bescherming en werd geoordeeld dat er geen nood aan bescherming kon uit worden afgeleid. De nu neergelegde getuigenis heeft dan ook geen toegevoegde waarde bij de gelijkaardige in uw eerste verzoek neergelegde getuigenissen van dhr. D. J. G. A.. Bovendien hebben de getuigenis op papier en de video een gesolliciteerd karakter aangezien u ze verkreeg op uw vraag en nadat u al een negatieve beslissing van de Belgische autoriteiten ontvangen had. Deze stukken bevatten dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk groter maakt.

Waar u stelt dat het medisch attest en de klacht die u voorlegde in het kader van uw eerste verzoek authentiek zijn en bevestigen dat u op 14 juni 2019 wel degelijk medische hulp kreeg en klacht indienende wordt opgemerkt dat deze uitgebreid behandeld werden tijdens de procedure van uw eerste verzoek waarvoor de beslissing definitief is (verklaring volgend verzoek, 18 augustus 2022, punt 19). In het kader van uw huidige verzoek om bescherming legt u de originelen voor (stukken 5-6) en zegt u dat uw vader deze verkreeg door ze op te vragen. In uw vorige verzoek werd echter niet geargumenteed op het feit dat het niet de originelen waren die u voorlegde dan wel op het feit dat uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig waren, dat de verschillende kopieën van de klacht verschillende handtekeningen bevatten en dat u niet kon overtuigen over de manier waarop u de documenten in uw bezit zou hebben gekregen. Het louter herhalen dat het wel degelijk om authentieke attesten gaat werpt geen ander licht op de eerdere evaluatie van deze documenten, waarbij gesteld werd dat ze geen verdere bewijswaarde hadden aangaande de problemen die u zou hebben gehad. Terzijde wordt nog opgemerkt dat u vermeldt dat u de enveloppe waarin uw vader de documenten verstuurd zou hebben ook indient ter bewijs (stuk 1). Deze enveloppe werd echter verstuurd vanuit Langemark-Poelkapelle en kan hoe dan ook niet bewijzen dat de documenten u vanuit Venezuela zouden zijn toegestuurd.

Wat betreft de e-mail met het persartikel over D. G. (stuk 7) gaat het over een statement van hem over de algemene politieke situatie in Venezuela. Hieruit kan dus niets worden afgeleid wat betreft uw persoonlijke problemen in uw land.

U stuurt ook een Instagrambericht door van Venezolaans journalist D.(...) P.(...) (stuk 8). Dat bericht bevat een video waarin hij in Luxemburg is en Venezolaanse verzoekers om internationale bescherming interviewt. Zelf verschijnt u ook één minuut in beeld en doet u uw verhaal. Deze video is echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en heeft geen enkele objectieve bewijswaarde aangaande de vervolgingsfeiten die u aanhaalt. U verkondigt in de video een door België ongeloofwaardig bevonden relaas waar het feit dat u in dit fragment verschijnt geen nieuw licht op werpt. Bovendien kan uit deze video niet worden afgeleid dat u door hierin te verschijnen onder de speciale aandacht van het Venezolaanse regime terecht zou zijn gekomen. Deze video is dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde vergroot.

Wat betreft de fragmenten van de nieuwszender EVTV (stuk 9) wordt opgemerkt dat het eerste fragment gaat over de algemene situatie van Venezolaanse verzoekers om bescherming in Luxemburg en dat dit geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie. Het tweede fragment waarin J.(...) Gu.(...) wordt geïnterviewd over de situatie van Venezolaanse verzoekers in Luxemburg (stuk 10) heeft verder ook geen invloed op uw persoonlijk dossier."

Uit voorgaande vaststellingen en overwegingen blijkt dat de commissaris-generaal de documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming neerlegt op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing, dat hij informatie heeft neergelegd met betrekking tot zijn persoonlijk dossier (m.n. onder meer een Instagrambericht van een Venezolaanse journalist waarbij hij in beeld komt en bijkomende getuigenissen van D. G.) en dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een verwijzing naar zijn (vroegere) verklaringen zonder een zorgvuldig onderzoek te hebben verricht naar de door hem neergelegde documenten en tot het verwijzen naar rechtspraak (en rechtsleer) zonder *in concreto* aan te tonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak (en rechtsleer) kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

2.3.7.3. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift nog dat de huidige politieke situatie in Venezuela een belangrijk element is waarmee het CGVS rekening moet houden. Hij wijst er in dit verband op dat de situatie in Venezuela verergerd is sinds de laatste parlementsverkiezingen sinds 2020 en stipt in het bijzonder aan dat de situatie dramatisch verslechterd is voor personen die politiek actief zijn/waren, waartegen hardhandig wordt opgetreden door het regime van Maduro. Verzoeker citeert hierbij uit de aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en persartikels (verzoekschrift, stukken 3-11).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn aanvullende nota van 23 februari 2023 in dit verband vooreerst opmerkt als volgt:

"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus: Venezuela - behandeling van opposanten van 8 december 2022) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers geïsoleerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."

In 's Raads arrest nr. 264 128 van 23 november 2021 werd, in het kader van verzoekers eerste verzoek, geoordeeld dat verzoeker evenwel in gebreke bleef om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken. In dit verband werd geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij omwille van zijn politiek activisme door de Venezolaanse autoriteiten of de *colectivos* zou zijn vervolgd. Verder werd vastgesteld dat gelet op verzoekers huidige beperkt politiek profiel en het

gegeven dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de *colectivos* in 2019, hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van deelname aan *anti*-regeringsactiviteiten vervolgingsproblemen zou ondervinden vanwege de *colectivos* in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela. De Raad besloot in deze dat er evenmin aanwijzingen waren dat verzoeker kon worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Bijgevolg bleek uit niets dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van zijn lidmaatschap van de PMI. Te meer daar verzoeker Venezuela op legale wijze kon verlaten met zijn eigen paspoort.

De Raad merkt op dat, gelet op het voorgaande en de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, verzoeker in het kader van zijn huidige tweede verzoek evenmin aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België is vervolgd geweest door de Venezolaanse autoriteiten of de *colectivos*. De loutere bewering dat de *colectivos* nog steeds aan zijn ouders zouden vragen wanneer verzoeker terugkomt, doet hieraan geen afbreuk. Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat zijn activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties dat verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten. De Raad benadrukt in dit verband nog dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was en het verwijzen naar algemene landeninformatie over de situatie van politieke dissidenten in Venezuela die geen betrekking hebben op zijn persoon, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, hetgeen verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt.

2.3.7.4. In het kader van verzoekers eerste verzoek oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 264 128 omtrent artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet reeds:

“(…)

8.2.2. Voor zover de verzoekende partij wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis ligt van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

“(…)

8.2.5. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie die door beide partijen aangereikt wordt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten die door de verzoekende partij geciteerd wordt in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van verwerende partij.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing in dit verband het volgende wordt uiteengezet: “Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in uw land van herkomst steeds gewerkt hebt en dat u een eigen zaak had in papierwaren. Daarnaast had u sinds drie jaar een eigen woning aangekocht die u aan het verbouwen was (CGVS 15.12.20, p. 5). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Voormelde concrete en terechte motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, brengt de verzoekende partij geen afdoende, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zal onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.

8.2.6. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

8.2.7. *In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.*

Wat betreft haar medische problemen, namelijk haar psychologische problemen waarvoor zij in België medicatie krijgt, merkt de Raad op dat uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof blijkt dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Venezolaanse autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij in concreto dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft."

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de crisis in Venezuela, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken nieuwe feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op eerder gedane evaluatie van zijn situatie en de levensomstandigheden in Venezuela.

2.3.7.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43). Een binnenlands gewapend conflict betreft een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)), pt. 28). In het kader van zijn eerste verzoek oordeelde de Raad in het arrest nr. 264 128 dat er in de deelstaat Mérida, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, geen gewapend conflict heerst.

Op basis van de geactualiseerde landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus *"Venezuela: Situatieschets"* van 30 mei 2022, dringt zich heden eenzelfde conclusie op. Er wordt gewag gemaakt van een gewapend conflict in de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Mérida, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Mérida, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing

om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (*supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET